GÎNDURI ÎN FAȚA UNUI NOU AN

Voi începe cu gîndurile de pace pentru că ele decurg din însăși istoria Olimpiadelor. Și, dacă zăpezile de la Grenoble sînt prea aproape de noi în timp, aș spera ca imnul olimpic să răsune deasupra altitudinilor mexicane ca un imn care va vesti pacea, încetarea oricărei agresiuni. Vechea tradiție cere ca Jocurile Olimpice să se desfășoare în pace. In antichitate, Jocurile Olimpice aprinse-n Peloponez vesteau pacea generală. Oamenii lăsau armele, încetau luptele și se-ndreptau spre sanctuarele cenușii ale Olimpiei spre a se-ntrece pașnic.

Am alături, pe masa pe care scriu aceste rînduri, o ramură de dafin ruptă dintr-un arbust crescut lîngă ruinele marelui templu doric al lui Zeus Olympionul. Era primăvară, riul al cărui nume amintește de prima literă a alfabetului sau de primul loc al întrecerii, curgea înspumat, pădurea era de un verde intens, aproape de albastru, și pămîntul vechii Elade respira atîta tihnă, atîta pace, încît am avut cum nu se poate mai clară imaginea a ceea ce a însemnat Olympia pentru frumoșii bărbați ai antichității : a însemnat pacea cu care cinsteau triumful atletului Coroebos, a fost întrecerea bazată pe calități intrinseci, prin lepădarea armelor.

Revăd și acum lumina verde-albastră a acelui luminiș plin de sacre vestigii cenușii și aș dori ca tihna pe care el mi-a sugerat-o să se reverse asupra acestui întreg an olimpic.

Voi continua aceste rînduri, cu alte gînduri în legătură cu olimpiadele : de a triumfa aceia ce vor purta pe înălțimile Alpilor sau ale Americii Centrale culorile țării noastre. Ce îndreptățește această dorință a mea ?... O condiție pe care o consider esențială : baza materială în continuă dezvoltare, care este pusă în țara noastră la dispoziția sportivilor. Aș putea descrie aici întrecerile pe care le-am văzut pe stadioane și în săli de sport corespunzător amenajate, aș putea vorbi despre acel complex sportiv ridicat sus, în pădurea de înepeni de la Piatra Arsă. S-ar putea vorbi prin cifre și prin tabele, prin descrieri poetice sau prin enumerări apropiate de rigoarea științifică, s-ar putea da exemple și ar fi evocate biografii de oameni al căror nume ocupă astăzi afișul sportiv internațional, dar care au debutat și s-au perfecționat numai datorită noilor condiții pe care le au în țara noastră. Voi încheia totul cu o urare : fie ca sportivii noștri fruntași să obțină în anul care vine rezultate pe măsura condițiilor pe care le au la dispoziție. Cred că spune totul și că se simte pornirea ei caldă, din inimă.

Și voi încheia acum aceste rînduri cu o urare către cei care prin fierbințeala lor pasiune, prin generoasa lor dăruire fac să bată puternic inima opiniei publice românești în materie de sport : spectatorii, milioanele de oameni cinstiți și entuziaști care vibrează alături de sportiv în fiecare întrecere, suferă cu el, triumfă cu el. Avem un public cu suflet într-adevăr mare, animat puternic de dorința de succes a sportului românesc. Dorința lui este atît de aprinsă și de unanimă încît este, într-adevăr, un mare păcat s-o trădezi. Urez acestui public satisfacții mari în anul care vine, pe măsura pasiunii sale.

Corneliu LEU

CE VREAU SĂ SPUN TINERETULUI

In tinerețe, am practicat și eu sportul. Jucam fotbal și făceam excursii. Aveam o echipă de clasă la Liceul „Gh. Barițiu" din Cluj, unde sub îndrumările profesorului de gimnastică, Simeon Ilieșiu, organizam meciuri cu alte clase, sau chiar cu echipe paralele din clasa noastră ; mai aveam o formație a străzii pe care locuiam și ne măsuram forțele cu echipe similare din alte uliță. Jucam în piețe, pe străzi mai largi, pe terenuri în afara orașului. Iar duminicile, sau chiar în alte zile, făceam excursii în apropierea Clujului. La Universitate, aceste activități le-am continuat cu echipe ale altor ani, ale altor facultăți, intensificînd excursiile în munți, mai departe de oraș etc.

Ne fierbea sîngele și pot spune că toți colegii mei au practicat diferite forme de sport. Nu am avut între noi nici astenici, nici nevrotici, nici ulceroși, cu toate că mulți dintre colegii mei aveau părinți săraci, care nu se hrăniseră niciodată cum trebuie și care acum își jertfeau pîinea de la gură pentru a putea să le trimită feciorilor lor o sumă necesară a-și plăti taxele, a-și cumpăra cărțile și a trăi. Dar, eram cu toții plini de avînt, doream să cucerim piscurile grele ale științei și pentru aceasta trebuia să ne cățărăm, să urcăm, să ne zbatem, atît la propriu cît și la figurat. Am învățat de pe atunci să muncim în continuu și acest antrenament al tinereții ne-a fost de folos toată viața. Nici acum, la cei 58 de ani ai mei, nu mă dau adesea pe un tînăr care vine la mine să mă întrebe ce să facă ca să nu mai fie slab, bolnăvicios, să aibă chef de a trăi. Cînd îi recomand mișcarea și sportul, mă privește curios ca și cînd i-aș spune ceva de batjocură.

Ca să poți însă să înveți, să ai și note mari pentru a-ți asigura și o bursă, trebuie să faci într-un fel oarecare sport, adică să dai celulelor cerebrale suportul necesar pentru o muncă de calitate. Dacă priviți istoria culturii omenești și analizați viața marilor figuri care au lăsat urme în civilizația noastră, constatați că fiecare din acestea au făcut, într-un fel sau altul, ceea ce numim sport. Mă rezum numai la cîteva exemple de fiziologi. Claude Bernard era un îndrăgostit al excursiilor, Ivan P. Pavlov un meșter al unui fel de oină, Atanasiu juca tenis etc. Și aceste sporturi au fost practicate nu numai în tinerețe, ci toată viața lor. Nu mai vorbesc de profesorii universităților englezе sau americane, care toți au făcut parte din echipele sportive ale instituțiilor respective.

Sportul mai dezvoltă și frumusețea corpului, a mișcărilor, trezește în cel care îl practică finețea trăsăturilor morfologice ale omului. Sportul îți dă o siluetă modernă, mai mult ca orice haină sau accesor de toaletă. Nu mai e necesar să-ți acoperi defecte trupești, să te forțezi să faci gesturi naturale. Frumusețea aceasta trupească se cîștigă în tinerețe, adică la vîrsta cînd anchilozarea nu a pus încă stăpînire pe corp.

Dragii mei tovarăși mai tineri, vă rog să meditați asupra acestor lucruri. Sînt sigur că veți fi de acord cu mine. Dar atunci trebuie să vă smulgeți din inerția în care ați ajuns și să încercați singuri să faceți sport.

Sînt sigur că va fi greu. Noi nu avem încă suficiente terenuri de sport individual sau de grup, nu avem încă echipament pentru toată lumea, nu avem utilaj și săli pentru ca tot tineretul să se ocupe în mod constant de sport. Sînteți cîteva sute de mii de tineri care urmați școli de învățămînt superior. Pe vremea studenției mele eram cîteva mii. Acum avem multe alte lucruri mai urgent de înfăptuit, dar se va ajunge odată și la satisfacerea totală a nevoilor de sport ale întregului tineret. Insă nici acum nu trebuie să așteptați. Sport, în sensul de mișcare activă și zilnică, se poate face și în cameră, pe coridoarele căminelor (în timpul permis), în curți, în excursii, în natură. Fiecare trebuie să-și găsească locul și timpul pentru a-și asigura o mai bună funcționare a propriului creier. Zilnic ar trebui să sacrificați, din timpul care și așa se pierde adesea, numai o jumătate de oră pentru a dinamiza circulația, respirația, metabolismul vostru, ușurîndu-vă astfel munca intelectuală, pentru care v-ați înscris în școli superioare, în intenția de a vă face o carieră. Nu rămîneți în urmă cu această datorie pe care fiecare tînăr o are față de el însuși și de viitorul lui. Dacă acum nu o plătiți așa cum trebuie, veți rămîne toată viața niște datornici și veți păși întotdeauna în urma acelora care intră în viață ca oameni întregi și fără datorii.

Acad. EUGEN A. PORA

PORȚI DESCHISE ACTIVITĂȚII SPORTIVE...

In redactarea acestor rînduri, voi porni de la un adevăr care tinde să devină absolut. Anume, acela că directorii de școli de la noi se identifică tot mai mult cu prietenii, dacă nu chiar cu pasionații activităților sportive. Am în față un noian de exemple, încît mi-ar fi imposibil să le consemnez pe toate.

... Școala generală nr. 30 din Capitală. Școală nouă: actul ei de naștere a fost semnat doar cu cîțiva ani în urmă. Și, totuși, în doi-trei ani, cîte nu s-au făcut aici ! Amenajări pentru atletism, terenuri pentru jocuri sportive, o sală adaptată pentru orele de educație fizică. Toate acestea — plus entuziasmul elevilor — au însemnat un puternic imbold către abordarea unor activități sportive multiple, prin organizarea unor competiții de volei și de baschet, de handbal și de tenis de masă, de atletism și de șah, pe categorii de virstă, pe clase, interclase. Recent, școala s-a făcut cunoscută în întregul oraș — **fiind vorba de o inițiativă unică** — și printr-o foarte reușită competiție de fotbal, în care s-au întrecut nu mai puțin de 23 de echipe, de-a lungul a aproape două luni. Trebuie menționat că programările s-au respectat întocmai, arbitrii și-au făcut cum trebuie datoria, iar premiile și diplomele au ajuns la destinație. Știți cine s-a ocupat de toată această întrecere (ca, de altfel, și de celelalte amintite mai înainte) ? Directorul școlii, **prof. Corneliu Stănescu.** Personal !

Un alt exemplu din cuprinsul primului oraș al țării ni l-a oferit **prof. Nicolae Mierlea,** directorul liceului „I. L. Caragiale". Directorul unei școli frecventate de peste 2 000 de elevi și eleve are zilnic de rezolvat zeci și zeci de probleme. Și, totuși, prof. Mierlea a găsit timp pentru a fi prezent și în activitatea comisiei sportive, pentru a sta de vorbă cu elevii înaintea concursurilor la care au participat, pentru a analiza împreună rezultatele, pentru a-și apleca urechea la nevoile echipelor și ale sportivilor fruntași. **„Prezența activă a directorului nostru** — remarca unul dintre profesorii de specialitate ai liceului, Camil Mortun — **explică într-o bună măsură și succesele elevilor de la „Caragiale"...**

Să ne oprim puțin și la liceul „Mihai Viteazu" din București. Aici, doi directori inimoși, **prof. Mihai Costea** și **prof. Ion Udriștoiu,** au încurajat activitatea sportivă a elevilor, astfel încît această instituție de învățămînt a devenit principala pepinieră a Școlii sportive nr. 2. Cei doi directori au fost primii îndrumători ai elevilor pe firul performanței. De asemenea, n-au fost puține ocaziile în care directorii au fost prezenți, în tribune, printre cei mai vajnici suporteri ai elevilor lor.

Și în restul țării relația **director de școală — sport** se face simțită în proporții remarcabile. Iată de pildă, exemplul **prof. Aspasia Vasiliu,** directoarea Liceului nr. 1 din Ploiești. Ceea ce s-a realizat aici, sub îndrumarea directă a acestei neobosite profesoare, este apropae de necrezut : amenajări pentru **toate** disciplinele sportive practicate în școală, fie că este vorba de atletism, baschet, volei, handbal, fotbal etc. O tribună de beton și o instalație pentru nocturnă completează inventarul acestor construcții sportive școlare, cum nu mai există în întreaga regiune !

La Rîmnicu Vîlcea, pitorescul oraș de pe Olt, veți întîlni în persoana **prof. Ion Ceaușescu,** directorul liceului „Nicolae Bălcescu", un alt înflăcărat susținător al activității sportive pentru elevi. Cu sprijinul **său a** fost reamenajată și mărită **sala de sport,** iar cea mai mare parte din curtea școlii a fost transformată într-un microstadion.

La Sibiu, **ing. Radu Breban a** reușit să transforme cu entuziasmul și spiritul de organizare ce-l caracterizează, școala profesională „Independența" într-un laborator de sportivi.

Exemplele, firește, ar putea continua : **prof. Octavian Miclăuș** (Gr. șc. prof. Construcții București) ; **prof. emerit Petre Popescu** (Lic. „Gh. Bacovia" Bacău) ; **prof. Anatolie Țariuc** (Gr. șc. foraj-extracție Cîmpina); **prof. A. Vancea** (Lic. „Frații Buzești" Craiova) ; **prof. D. Sandu** (Gr. șc. prof. „Steagul roșu" Brașov); **prof. I. Ghiculescu** (Lic. „B. P. Hașdeu" Buzău); **prof. Toma Cut** (Lic. nr. 1 Brașov); **prof. Iou Iova** și **prof. Silvia Cureș** (Șc. prof. Beiuș) ; **prof. N. Ocolișan** (Lic. nr. 4 Timișoara).

Apropierea directorilor de școli de fenomenul sport, în larga-i accepțiune, reprezintă, în raport cu anii dinaintea proclamării Republicii, o veritabilă răsturnare de mentalitate. Elevii sînt prezenți astăzi la modul pasionant în activitatea sportivă, la campionatele școlare, la orice acțiune care este inițiată în școală sau este organizată cu participarea elevilor.

Este, așadar, un adevăr cu putere de axiomă : cînd directorii de școli sînt alături de sport, participarea elevilor îmbracă un caracter de proporții, sportul **ajunge să** reprezinte un bun al întregului tineret studios. Adică, ceea ce trebuie să și fie în consensul vremilor noastre.

Tiberiu STAMA

O frumoasă imagine a forței și entuziasmului tineresc, surprinsă de fotoreporterul Teodor Roibu

SPORT, ÎN CONDIȚII DE COLEGIU

De 103 ani pașii elevilor și profesorilor se îndreaptă spre clădirea sobră, în stil românesc, mult mai puțin austeră decît liniatura englezească de cărămizi roșii a halei din centrul orașului. De 103 ani, invariabil, pașii aceștia calcă pragul culturii și al civilizației. Mîndria acestor drumeți pe cărările științei elementare este justificată de tabelul de onoare pe care figurează printre foștii profesori : Nicolae Iorga, Eugen Lovinescu, I. Al. Bassarabescu, iar printre foștii elevi : Ștefan Nicolau, Grigore Tocilescu, C. Giurescu, Mihail Sorbul, Geo Bogza și alții. Dar un elev de altă dată, care a ocupat ulterior un loc de frunte în panteonul culturii românești, a lăsat aci nu numai urma pașilor săi, ci și numele său pe frontispiciu : I. L. Caragiale.

Pe plan sportiv, Liceul nr. 1 din Ploiești nu este lipsit de tradiții. O fotografie veche, de multe decenii, ni-i înfățișează pe elevi, în uniformele îmbumbate pînă la gît, făcînd gimnastică la aparate și spaliere, sub privirile unui profesor cu aparență severă. Istoria mai apropiată a școlii ne amintește că de aci au pornit spre culmile măiestriei sportive atletul Valeriu Jurcă, voleibalistul Ion Tănăsescu, fotbalistul Camil Oprișan, șahiștii Florin Gheorghiu și Dan Zara.

Astăzi, aproximativ 3000 de elevi ai acestui liceu mixt se inițiază în tainele (atît de simple și de puțin discrete) ale educației fizice, sub îndrumarea a șase profesori de specialitate. Unde încape însă atîta tînără omenire, unde să se desfășoare pofta de zburdălnicie a atîtor flăcăi și codane, unde să dirijezi energiile debordante ale mlădițelor în plină creștere ? Întrebările nu sînt inedite ; și le pun sute de directori cărora spațiul strîmt al curților de școală le închingă bunele intenții. Aceleași întrebări au frămîntat-o pe directoarea Aspasia Vasiliu, sufletul clocotitor, animat de griji materne, al liceului din Ploiești. Plină de vitalitate și de idei, profesoara emerită a înțeles că educației fizice, la nivelul cerințelor actuale, trebuie să i se creeze cadrul necesar, modern, atrăgător, complex. Ea și-a pus în gînd să doteze școala cu atenanse englezești, cu echipament de colegiu. Și a reușit. Cu persuasiune, cu voință, cu trudă și ingeniozitate.

Prima ochiră am aruncat-o dintr-un balcon. Părea, incredibil, să am la picioare priveliștea vechilor terenuri de la Facultatea de drept din București. Un teren de baschet și volei, pe zgură roșie, îngropat în patrulaterul tribunelor de beton. Dincolo, un teren normal de handbal, cu porțile miniaturale. Alături, o pistă de alergări, lungă de 120 m, cu 6 culoare. În fund, un sector concentric pentru aruncări, o groapă cu nisip la capătul a patru culoare pentru sărituri concomitente în lungime, altă groapă pentru sărituri în înălțime și un scoc pentru săritura cu prăjina. Peste toate stăpînește instalația de reflectoare, permițînd desfășurarea nocturnă a activității. Cu asemenea bază sportivă complexă (la care se adaugă două săli de gimnastică) membrii catedrei de educație fizică au temei de bucurie. Iar școala și-a permis să înființeze o secție cu program special de educație fizică, în care cei mai talentați elevi caută drumul spre sportul de performanță.

Prima și fireasca întrebare ce se naște este : cum au putut fi realizate toate acestea, fără fonduri speciale de investiții, fără buget, doar prin forțe proprii ? Odată cu răspunsul, să ne întoarcem la anul 1957. Liceul avea o curte dosnică, „o imensă toloacă" — spune directoarea, mărginită de cîteva cocioabe și grădinițe în paragină. Cu sprijinul Sfatului popular al orașului, terenurile megieșe, lipsite de interes economic sau gospodăresc, au fost expropriate. Apoi a început campania de strîngere de fonduri, la care contribuția majoră a aparținut Comitetului de părinți. Un singur meci de fotbal, între profesori și părinți, a adus 34.000 lei. Pe urmă au venit reuniunile și festivalurile. O seamă de părinți s-au pus la dispoziția școlii în orele lor libere. Tehnicianul Nicolae Coșoianu, de la Institutul de proiectări petroliere, a pregătit proiectele bazei și n-a avut bucurie mai mare decît să-și vadă propriul fiu jucînd baschet pe crochiurile sale materializate. Dulgherul Vasile Sorescu, tot de dragul fiului său, a condus o parte din lucrările de pe șantier efectuate prin muncă voluntară de elevii și profesorii școlii. Numai cernerea zgurii (obținută din gară) a durat peste un an. Cu entuziasm, cu voie bună, cu pricepere și dăruire, treaba a fost închegată cu rezultatele pe care le cunoașteți. Și încă apetitul pedagogilor școlii nu e saturat. Tot cu forțe proprii, vor să transforme iarna terenul de handbal în patinoar, vor să construiască o sală de gimnastică și, pe cît posibil, ar dori să-și clădească și un bazin de înot ! Despre toate aceste lăudabile intenții ne-a vorbit cu pasiune responsabilul catedrei de educație fizică, prof. Mircea Simeon, tot atît de mîndru de actualele succese ale sportivilor școlii, pe care le consideră efectele unei baze adecvate.

Celor ce se mai întreabă cum e cu putință să realizezi toate acestea, nu ne rămîne decît să le răspundem cu deviza școlii, cu proverbialele versuri ale lui Vergiliu : *labor improbus omnia vincit !*

(vib.)

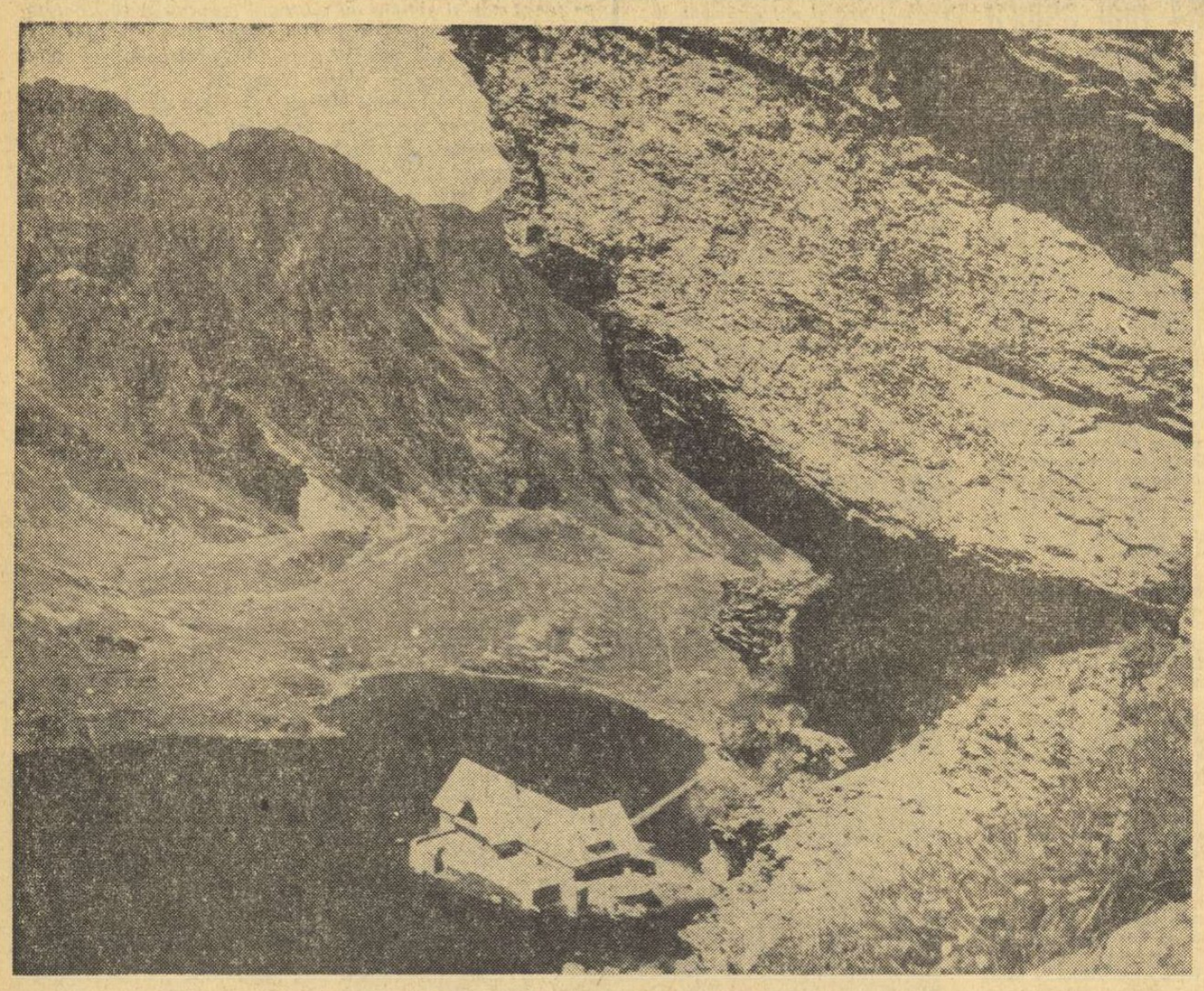

Decorul impresionant al căldării Bilei va fi, într-o zi, accesibil și turiștilor automobiliști

SANCTUARELE NATURII

O natură darnică ne-a înzestrat țara cu nebănuit de multe frumuseți. Sînt locuri unde, la fiecare pas, descoperim o priveliște încîntătoare, măreață, inedită, căci natura este un creator cu inepuizabilă fantezie, care nu se repetă niciodată.

Pentru un vizitator neavizat, aceste locuri sînt, în general, prilejuri de destindere în aer liber, de desfătare a ochiului.

Pentru un biolog sau un geolog, de exemplu, stîncăriile haotice din Retezat, codrul cu brazi și molizi seculari de la Slătioara, întinderile de stuf din Deltă, asociază emoțiilor estetice un legitim interes științific.

Ei descifrează, în această vastă complexitate de elemente ale naturii, pagini din trecutul îndepărtat al pămîntului țării noastre, urmăresc evoluția florei sau a faunei, stabilesc norme de menținere a naturii în caracterele ei primare.

Aceste colțuri de țară, bogate în taine de viață și în frumuseți, sînt adevărate „sanctuare ale naturii" în care se cuvine să pășim mîndri nu numai de dorința recreării, dar și de setea cunoașterii.

O serie de noi amenajări, prevăzute într-o perspectivă mai apropiată sau ceva mai depărtată, ne vor ajuta să ajungem la ele mai lesnicios, să putem poposi în preajma sau în mijlocul lor în condiții confortabile.

IN MASIVUL CU PESTE 80 DE LACURI GLACIARE

Nu-i de mirare că, în Retezat, există attea lacuri glaciare ! Umerii lui de piatră au purtat, în terțiar, povara ghețarilor. Pe atunci, limita zăpezilor veșnice din Europa coborîse de-a lungul Carpaților noștri meridionali. Acumulată în straturi groase, zăpada înghețată a scobit uriașele căldări pe fundul cărora strălucesc, astăzi, oglinzile lacurilor Bucura, Zănoaga și celelalte, oglinzi în care se răsfrîng, în lumina palidă a zorilor sau a amurgului, siluetele colțuroase ale vîrfurilor din jur.

In cuprinsul celor 800 de km² ai Retezatului, oamenii de știință au delimitat conturul unui Parc național (înființat în 1935) care se întinde pe 13 000 ha, dintre care 1 800 ha constituind rezervația integrală, în care nu au acces decît cercetătorii științifici. Restul, rămîne accesibil turiștilor care pot vedea, aci, întinse zone acoperite de zîmbru, de cîteva zeci de specii de Hieracium — considerată comoara floristică a Retezatului — și, dacă ar avea ochiul format al botanistului, 426 specii de plante dintre care unele au constituit noutăți pentru știință.

Dar și fauna Retezatului alcătuiește un tablou bogat în care se remarcă prezența caprelor negre, a mistreților, ursilor, cocoșilor de munte, vulturilor pleșuvi și a peste 900 specii de fluturi.

Peisajul Retezatului, cu poezia sa aspră, atrage — vara ca și iarna — iubitori de drumeție, de natură și de schi. Totuși, acest masiv este puțin vizitat, în prezent, deoarece numărul redus de cabane limitează pe de o parte capacitatea de cazare, și pe de altă parte îi obligă pe turiști să parcurgă distanțe mari de la un adăpost la altul.

Prin realizarea unei căi de acces pentru automobile, prin marcarea unor poteci, prin construirea unor cabane și amenajarea unor terenuri de camping, numărul celor ce vor cunoaște atracțiile turistice (și nu numai cele pur turistice !) ale Retezatului va spori simțitor.

CU AUTOMOBILUL, DIN VALEA ARGEȘULUI IN VALEA BÎLEI

Da ! Vom putea, în viitor, să trecem munții Făgărașului, din valea Argeșului în cea a Bilei, cu automobilul. Cum ? Printr-un tunel ce ar urma să se execute la vest de vîrful Vînătoarea lui Buteanu, la o altitudine de cca. 2 200 metri. Va fi un drum unic în țara noastră care ar permite circulația auto cel puțin 6 luni pe an.

Accesul către acest tunel, pe versantul sudic, este prevăzut a fi realizat prin prelungirea drumului forestier de pe valea Caprei — unul din afluenții lacului de acumulare al hidrocentralei de pe Arges.

Pe versantul nordic, traseul drumului va urma valea Arpășelului, valea Lupoaia, va trece pe la Bilea Cascadă, pe la lacul Bilea (2 034 m altitudine), urcînd sub șaua Paltinului pînă la tunel.

Se preconizează de asemenea construirea, în această zonă, a unui funicular cu cabine, care urmează să asigure transportul turiștilor pe o distanță de cca 6 km.

Așadar și Făgărașul, cu culmile lui semețe și cu rezervația naturală din zona lacului Bilea, ne va fi mai la îndemînă !

CÎND LUNCA CEA MARE A OAȘEI VA DEVENI LAC

Cel ce înaintează pe valea Sebeșului, printre munți cu trăsături blajine, pînă la obîrșia acestei ape, la poalele Vîrfului lui Pătru, va cunoaște un alt colț de natură plin de farmec și de o tihnă adîncă, spre care adeseori și-a îndreptat pașii marele nostru scriitor Mihail Sadoveanu.

In lunca cea mare a Oașei se plănuiește crearea unui lac de acumulare a cărui apariție însoțită de felurite amenajări va determina, fără îndoială, o creștere a afluxului turistic și către această zonă atît de apropiată de Sarmizegetusa și celelalte mărturii de prețuire, vrednicie și eroism ale dacilor.

★

Am prezentat mai sus cîteva din zonele unde urmează să se realizeze diferite lucrări cu repercusiuni directe asupra circulației turistice. Nu ne-am mai referit aci la zonele despre al căror viitor turistic s-a mai scris în presa noastră : Porțile de Fier, Valea Lotrului etc.

Amplul proces de valorificare a bogățiilor țării creează, după cum se vede, printr-o strînsă asociere, posibilități noi de a pătrunde în locuri de o frumusețe unică, în „sanctuarele naturii".

S. BONIFACIU